

Dr Elaine Phillips, Literatura Starego Testamentu,

Wykład 31, Prorocy Południowego Królestwa

© 2024 Elaine Phillips i Ted Hildebrandt

Na początek pomódlmy się razem.

Ojcze nasz w niebie, nasz drogi Odkupicielu, Najświętszy Duchu Prawdy, gdy się kłaniamy, pomóż nam pamiętać o tym, kim jesteś, o zdumiewającym przywileju bycia Twoimi dziećmi, o niesamowitej łasce, której udzieliłeś każdy z nas w swojej potrzebie. Ojcze, wyznajemy, że naprawdę Cię potrzebujemy, zwłaszcza gdy czujemy się przytłoczeni ciężarami akademickimi lub innymi.

Modlimy się o Twoją czułą opiekę, przewodnictwo i ochronę. Ojcze, prosimy również, abyś był obecny z nami podczas dzisiejszego studiowania. Obyśmy oddawali Ci cześć podczas studiowania.

Niech nasze serca płoną pragnieniem lepszego poznania Ciebie. Ojcze, przygotujmy się na bycie prorokami dla naszego pokolenia i dla ludzi wokół nas. Niech to przygotowanie będzie wypływać z miłości do nich i głębokiej troski.

Ojcze, nadal modlimy się za tych, którzy zmagają się z bardzo, bardzo trudnymi rzeczami. Prosimy, abyście się nimi zaopiekowali. Pobłogosław nam ten dzień. Pobłogosław każdego tutaj. Prosimy o to w imieniu Chrystusa z dziękczynieniem, amen.

Zamierzamy dokonać krótkiego przeglądu, ponieważ, jak powiedziałem wcześniej, kiedy zaczynasz myśleć o prorokach, szczególnie w związku z egzaminem, jest kilka rzeczy, które, jak sądzę, byłoby pomocne, gdybyś znał tego rodzaju ujęcie o czym jest każde prorocze przesłanie. Teraz pozwólcie, że wam przypomnę: wróćcie do tej listy na tablicy, który prorok to zrobił, który był tamten, i wykorzystajcie ją do przejrzenia nawet tych, które mają się odbyć w piątek na egzaminie.

Ale spróbujmy tego. Który prorok potępił rondo narodu, zanim zwrócił się do Izraela? Ktoś, o kim rozmawialiśmy ostatnim razem. Amos, racja, dobrze.

Jest o wiele więcej, co chciałbyś o nim wiedzieć, ale wiesz, to też jest dość istotne, prawda? A co powiesz na ten? Który prorok nadał swoim dzieciom symboliczne imiona? Jezreel, nie kochany, nie mój lud. Ozeasz, prawda. A zatem jaki był cel Księgi Jonasza? Jest to rodzaj nadrzędnego celu, który opisaliśmy.

Tak, przekaz to przesłanie o suwerenności Boga w każdej sferze, o Jego zamiarze zbawienia ludzi, nawet jeśli nie byli Izraelitami. Innymi słowy, Jego miłosierdzie dla

Niniwy i jego suwerenność także nad światem naturalnym. To tak trochę w ramach recenzji.

Mamy dziś wiele do zrobienia, jeśli chodzi o naszych proroków z Południa. Oczywiście, większość czasu spędzimy na Izajaszu. Ale chcemy porozmawiać także o Micheaszu, ponieważ Micheasz jest rówieśnikiem Izajasza.

Mieszka w nieco innej części Południowego Królestwa. Izajasz znajduje się w Jerozolimie. Micheasz będzie w Szeferi.

Czy nie jest zabawnie wiedzieć, że Szeferia jest interesująca pod względem zrozumienia proroka? A potem porozmawiamy o Joelu. Myślę, że powiedziałem, kiedy staraliśmy się ustalić, z kim prorok rozmawiał, nie jesteśmy do końca pewni, dokładnie wtedy, gdy prorokował Joel. Można jednak przypuszczać, że mogło to nastąpić tuż przed upadkiem Królestwa Południowego.

Więc umieścimy go tutaj również dzisiaj. Po pierwsze, Izajasz, cóż, wiesz, Izajasz jest wspaniały z wielu, wielu powodów. Mam nadzieję, że dzisiaj trochę z tego dla Was rozpakuję.

Ale jest to również istotne właśnie z perspektywy wszystkich proroków cytowanych w Nowym Testamencie. Zgadnij, kto dostał najwyższą stawkę, dobrze? Izajasz jest cytowany w Nowym Testamencie częściej niż którykolwiek z pozostałych proroków. Co ciekawe, Izajasz jest także ważną postacią w Zwojach znad Morza Martwego. Dla tych z Was, którzy wiedzą cokolwiek na temat Zwojów znad Morza Martwego, jest to bardzo ważne odkrycie rękopisów około 20 km na wschód od Jerozolimy, tuż nad brzegiem Morza Martwego, w miejscu zwanym Qumran.

Wśród tych zwojów znajduje się spora liczba tekstów biblijnych lub przynajmniej ich fragmenty. Izajasz pojawia się tam w wielu kopiach, ale nie dotyczy to wszystkich pozostałych, całych zwojów.

Ponadto zachowało się kilka materiałów z komentarzami społeczności znad Morza Martwego, mówiących o Izajaszu. Można więc odnieść wrażenie, że Izajasz jest naprawdę, naprawdę ważny. I oczywiście spróbujemy zrozumieć, dlaczego tak się dzieje, gdy będziemy nad tym dzisiaj pracować.

Pierwszą rzeczą, którą musimy zrobić w odniesieniu do Izajasza, jest omówienie kontekstów historycznych. I mam to w liczbie mnogiej. Pozwól, że przeczytam ci rozdział pierwszy, werset pierwszy.

Zaufaj, że już to przeczytałeś. Powinienem był tam skręcić. Jeszcze nie.

Dotarcie tam. Powoli dochodzimy do celu. Wizja.

Zauważcie, że mamy tu inny przykład, w którym Izajasz widzi, i to w dość niezwykły sposób. To jest hazon . Pamiętajcie, że Ahoze był kimś, kto widział, co jest po drugiej stronie ekranu komputera, jeśli patrzę z tej perspektywy.

W każdym razie taka jest wizja dotycząca Judy i Jerozolimy, którą Izajasz ujrzał za panowania królów Uzjasza, Jotama, Achaza i Ezechiasza. Kiedy rozmawialiśmy o okresie historycznym, zasugerowałem wam, że według tradycji żydowskiej wydaje się, że Izajasz poniósł śmierć męczeńską podczas tej straszliwej czystki ludu Bożego pod rządami Manassesza. Zatem Izajasz prorokuje przez długi, długi czas.

Musimy teraz trochę o tym porozmawiać. Uzzjaszu, mamy pewne daty dotyczące Jotama, Achaza, Ezechiasza i Ezechiasza, aż do roku 685. Cóż, wszystko w porządku.

I znowu, pamiętaj tylko o długości czasu. Wrócimy do tego nieco później. Ale inną rzeczą, którą chcę, abyście zauważyli, jest to, że mamy zmianę, ponieważ nie możecie się doczekać.

Kiedy żyje Izajasz, tj. w tych datach, które tutaj są, głównym zagrożeniem zagranicznym jest Asyria, prawda? Głównym zagrożeniem zagranicznym jest Asyria. Widzieliśmy, że wraz z Ezechiaszem Ezechiasz budował tunel, przebudowywał mury i bronił Jerozolimy, i martwiliśmy się, że Sennacheryb przejmie władzę. Za życia Izajasza głównym zagrożeniem była Asyria.

Jednak w drugiej części Księgi Izajasza głównym zagrożeniem jest Babilon. Poza tym mamy wzmiankę o kimś o imieniu Cyrus, o którym mowa w Księdze Izajasza. Na końcu rozdziału 44 i na początku rozdziału 45 Bóg, przemawiając przez Izajasza, odnosi się do Cyrusa, mojego pomazańca, który przywróci Jerozolimę, prawda? Dlatego nasze konteksty historyczne są tutaj bardzo ważne.

Izajasz przemawia w tym przedziale czasowym, w którym mam tam daty, ale on patrzy daleko w przyszłość, nie tylko na Babilon i powrót z niewoli, ale także wymienia imię, a tym imieniem jest Cyrus, król Persji, kto wydaje dekret. I będziemy o tym rozmawiać w przyszłym tygodniu. Cyrus wydał dekret nakazujący ludowi powrót do Jerozolimy.

Oczywiście, co to w takim razie robi? Izajasz prorokuje bardzo konkretnie, prawda? Nie mówi tylko ogólnie: no cóż, wiesz, prawdopodobnie wrócisz z wygnania, na które być może trafisz. Mówi, że ktoś nazywa się Cyrus. W roku 539 następuje wydanie tego dekretu.

To bardzo odległy fragment chronologicznie od czasów, gdy żył Izajasz. I oczywiście, jeśli jesteś osobą, która niekoniecznie wierzy w cudowne wydarzenia, takie jak proroctwa przepowiadające, i w fakt, że Bóg rzeczywiście może to zrobić i objawić te

rzeczy poprzez swoich proroków, możesz powiedzieć: „No cóż, ktoś inny” napisał to. I to prowadzi nas do, ups, prowadzi nas do mapy.

Zapomniałem, że tu jest mapa. To tylko dla przypomnienia, gdzie znajduje się Asyria. Wiesz to wszystko.

Zanim nadejdzie Izrael, mam gdzieś tutaj moją wskazówkę. Przepraszam, zanim nadejdzie Izrael. Do czasu przybycia Izajasza Asyryjczycy bardzo wyraźnie przejęli północne królestwo, którym był Izrael, a następnie rozpoczęli oblężenie Jerozolimy.

Zatem cały ten obszar będzie wąty, co próbuję powiedzieć, istniejący do tego czasu. W porządku, przejdźmy teraz do tego, co chciałem zrobić. Wiesz, jest wiele przypadków, w których badacze biblijni przyjrzeni się sprawom Starego Testamentu i powiedzieli: chłopcze, wiesz, nie jestem pewien, czy ta osoba była autorem tej książki.

Trochę się z tym skonfrontowaliśmy, gdy rozmawialiśmy o tym, kto mógł napisać Pięcioksiąg – czy był to Mojżesz, czy ktoś inny. Istnieje wiele przypadków, w których zadawane są te pytania. Izajasz jest prawdopodobnie najwybitniejszym przykładem.

Są inni, ale Izajasz jest przykładem parady. Powodem jest to, że uczeni czytają ten tekst i widzą to, co właśnie ci wskazałem. Ich zdaniem Izajasz nie mógł napisać tych dwóch wersetów, końca rozdziału 44 i początku rozdziału 45, które konkretnie wymieniały Cyrusa.

W ich mniemaniu Izajasz nie mógł tego napisać. Bo jak, u licha, ktoś żyjący w latach 700. lub na początku 600. mógł patrzeć w przyszłość i wymieniać po imieniu kogoś, kto nawet nie pojawił się na scenie, i wydawać dekret aż do 539 r., OK? To jest dla nich problem. Pozwólcie więc, że przedstawię wam małą ilustrację tego.

Książka zatytułowana „Zrozumieć Biblię” jest używana na kampusach w tym kraju. Tak się składa, że mam w rękach drugie wydanie. Zakończyła się już siódma edycja.

Jest to zatem dość dobrze wykorzystany tekst. Jest to wprowadzenie do Biblii, wprowadzenie czytelnika. I pozwólcie, że przeczytam wam kilka akapitów w odniesieniu do tego, co ten autor, odzwierciedlając powszechną opinię, w porządku, co ten autor mówi o Izajaszu.

Wśród ksiąg proroczych najważniejsza jest księga Izajasza. Właśnie próbowałem to również wam zilustrować, co pozwala zachować niektóre z najwznioślejszych myśli i najbardziej zapadającej w pamięć poezji w literaturze światowej. Zgodziłbym się z tym.

Nie jest to jednak pojedyncze, jednolite dzieło, ale antologia wielu proroczych wyroczni tworzona przez wiele lat. Cóż, wiesz, OK, pisanie Izajasza, powiedziałbym, na przestrzeni 40 lat, więc pisane przez wiele lat, nie stanowi problemu. Uczeni, którzy przeanalizowali 66 rozdziałów Izajasza, ogólnie zgodzili się, że księgę można podzielić na co najmniej trzy odrębne części.

Z każdą porcją, teraz nadchodzi miejsce, w którym prawdopodobnie rozstanę się z tym autorem. Każda część przedstawia inny okres czasu i innego autora. Czy zrozumiałeś pierwsze 39 rozdziałów, z wyjątkiem 24–27, 33–35 i 36–39? Od razu pomijamy 11 rozdziałów, bo niestety zdarza się, że wspominają o Babilonie i kilku innych rzeczach, zgadza się.

W każdym razie uważa się, że pierwsze 39 rozdziałów, z tymi wyjątkami, jest w dużej mierze dziełem Izajasza z Jerozolimy, który prorokował między rokiem 742 a 700. Tutaj trochę to skompresował, kiedy imperium asyryjskie pochłonęło Izrael i zagroziło Judzie również.

OK, więc to jest sekcja pierwsza. Rozdziały od 40 do 55 przedstawiają sytuację historyczną, w której dominuje Babilon, a nie Asyria. To, w potocznym języku, jest Drugi Izajasz.

Jeśli więc kiedykolwiek czytacie coś na temat Księgi Izajasza i czytacie Drugiego Izajasza, wiecie, skąd pochodzi ten autor. Dał się wciągnąć w tę całą sprawę, którą później napisano. Postać Izajasza nie pojawia się po rozdziale 39.

Uderzające różnice w stylu – trzymaj się tego; Zamierzam o tym porozmawiać za chwilę. Styl, słownictwo i perspektywa teologiczna wskazują na nowego autora w pracy. Rozdziały od 56 do 66 wydają się przedstawiać wyrocznie z okresu od VIII do początku V wieku p.n.e., czyli prawie cały Wiek Proroctwa.

Uczeni zwyczajowo traktują każdy z trzech głównych działów Izajasza jako odrębne jednostki literackie. Następnie mówi na ten temat trochę więcej. Więc rozumiesz, o co chodzi, prawda? Zajmujesz się tą sprawą dotyczącą wzmianki o Cyrusie.

Zauważcie, że nigdy nic na ten temat nie powiedział. Ale to jest podstawa, to jest podstawowy problem. Radzisz sobie z tym, mówiąc: OK, podziały tekstu.

Domniemani autorzy i daty, właśnie ci powiedziałem, co to jest. A nasza kluczowa sekcja, rozdziały od 40 do 55, przypada gdzieś na obszar VI wieku, a nie VIII wieku. Innymi słowy, kiedy jakkolwiek dodo na świecie mógłby spojrzeć na Cyrusa i powiedzieć: o tak, założę się, że zrobi coś w rodzaju wydania dekretu.

Zapiszmy to wszystko i nazwijmy to proroctwem. Przepraszam, trochę to karykaturowałem, ale rozumiesz, o co chodzi. Porozmawiajmy trochę o tym.

I, wiesz, pozwól, że powiem to od samego początku. Zajmę się dzisiaj Izajaszem za 40 minut. Weźmy na przykład zajęcia z literatury proroczej prowadzone przez doktora Wilsona, podczas których rzeczywiście zagłębia się on w niektóre z tych zagadnień znacznie głębiej, niż jesteśmy w stanie to kiedykolwiek zrobić w tym konkretnym kontekście.

Stary Testament został napisany, aby dać ci przegląd. Ale jest jeszcze wiele innych zajęć, które możesz wziąć pod uwagę, a zajęcia z proroczej literatury doktora Wilsona to zajęcia, których nie można przegapić, nawet jeśli nie jesteś specjalistą od Biblii. To zajęcia, w których warto wziąć udział z wielu powodów.

W każdym razie rozprawi się z Izajaszem. Porozmawiajmy trochę o cytacie, który właśnie przeczytałem z książki Stephena Harrisa, gdzie stwierdza on, że oczywiście jest, że mówimy o różnych autorach ze względu na różnice w stylu, treści i perspektywie teologicznej. I znowu zauważenie, że nie podnosi on prawdziwej czerwonej flagi, jaką jest wzmianka o Cyrusie.

Po pierwsze, dość uproszczona odpowiedź, ale przynajmniej porozmawiajmy o tym trochę. Izajasz prorokował przez 40 lat. W tym okresie pisze.

Zatrzymaj się i pomyśl o tym. Przytrzymaj kartkę, którą napisałeś na zajęcia z Przysłów i przeciągnij ją, gdy będziesz mieć 60 lat. I zobacz, czy odzwierciedla to rodzaj pisania, który robisz, gdy będziesz mieć 60 lat.

Zakładam, że w tym momencie nadal będziesz coś pisać. To, co pisałem jako student, zupełnie nie przypomina tego, co piszę teraz. Nie twierdzę, że Izajasz dojrzewa w drugiej połowie książki ze kiepskiego pisarza do naprawdę świetnego pisarza, ale mówię, że z ludzkiego punktu widzenia zajdą tu pewne zmiany.

Pamiętajcie, że Duch Święty nie tłumaczy osoby proroka ani wieku proroka. Zamiast tego Duch Święty posługuje się tą osobą w danych okolicznościach. Nie jest więc zaskoczeniem, że z biegiem czasu nastąpią pewne zmiany w stylu pisania, słownictwie i perspektywie teologicznej.

To wcale nie niespodzianka. A zwłaszcza jeśli mamy Boga Ducha Świętego inspirującego nas do jakichś konkretnych celów, jakie ma Bóg Duch Święty, co prowadzi nas do punktu drugiego. Studiując historię, czytając literaturę proroczą, nigdy nie można stracić jej z oczu.

Głównym problemem, głównym problemem, rzeczą, którą Bóg napadał na nich w kółko, było ich duchowe cudzołóstwo. Pamiętajcie Ozeasza? Inaczej mówiąc, bałwochwalstwo. Na tym polega kryzys.

To właśnie czytamy, zwłaszcza Księga Królewska – 2 Księga Królewska. Ci ludzie nadal prostytuowali się według innych bogów. To ogromny kryzys.

Co ciekawe, przyjrzymy się temu za chwilę, rozdziały Izajasza od 40 do 45 bardziej niż cokolwiek innego stanowią mocne, mocne, mocne potępienie bałwochwalstwa. A jeśli to przeczytałeś, wiesz, że tam jest. A oto, co jest fascynujące.

Po wygnaniu, kiedy ono dobiega końca i kiedy wracają do kraju, bałwochwalstwo nie stanowi jeszcze większego problemu. Ich umysły i serca zostały z tego oczyszczone. Spędzili 70 lat na wygnaniu.

Wiedzą, że to wygnanie było spowodowane tym, czego dokonali. Nie potrzebują wielkiego, długiego kazania na temat bałwochwalstwa. Zostali ukarani.

Dlatego też nie ma sensu datowanie rozdziałów od 40 do 55 na czasy, gdy bałwochwalstwo nie było problemem. Czy ja mówię w tej sprawie po angielsku? Jeśli z tego, co teraz mówię, nie wynika nic więcej, wiedz, że jest to jeden z głównych sposobów przeciwstawienia się twierdzeniu, że Izajasza można podzielić na różne części, a tak się składa, że zostanie to napisane później. Jeśli Izajasz zamierza spędzić cały ten czas, a my przyjrzymy się niektórym z tych fragmentów, to uszczypliwie gani ludzi, którzy oddają cześć bożkom.

Wiesz, to nie ma żadnego ciężaru, jeśli to nie problem. W ogóle nie ma ciężaru. No dobrze, a punkt drugi prowadzi do punktu trzeciego.

Na sam koniec tego dotkliwego potępienia bałwochwalstwa Izajasz wspomina Cyrusa. Ale to, co powiedział wcześniej, to: spójrz, Pan Bóg zna początek i koniec. Jeśli czytałeś rozdziały Izajasza od 40 do 45, wiesz o tym.

Bóg zaczyna, kończy, zna początek od końca, to on mówi, że coś się stanie i to się dzieje. A wypowiedź Izajasza: suwerenny Pan kontrastuje w ten sposób z waszymi bożkami, które tak głupio tworzycie i czcicie. W porządku, nie mogą, są głupi, są ślepi, są głusi, nie mogą robić takich rzeczy, to przedmioty z drewna i metalu.

Bóg może przepowiedzieć przyszłość, ale bożki nie. A potem mówi, nie mówi tego w ten sposób, ale oto przykład parady. Ilustracją tego ma być wzmianka o Cyrusie.

Ludzie, którzy czytali Księgę Izajasza i mając w myślach tę tradycję, nawet 150 lat później, kiedy rzeczywiście ona nastąpi, powiedzieliby: o tak, mieliśmy proroka, który to powiedział. To musi być coś o Bogu. W porządku? I co ciekawe, chociaż nasi krytycy mają tendencję do twierdzenia, że te same tematy teologiczne się nie pojawiają, to jednak się pojawiają.

W całym tekście Bóg nazywany jest Świętym Izraela. Wspomina się o tym ponad 25 razy. I to nie tylko w jednej części, ale w obu częściach.

W porządku? W obu częściach znajdują się odniesienia do świątyni. Dlatego w całej księdze pojawiają się te same ważne tematy, które są bardzo ważne dla Izraela i ludu Bożego. Teraz jest o wiele więcej do powiedzenia na ten temat.

Dlatego zachęcam Cię do wzięcia udziału w zajęciach doktora Wilsona. A teraz jakieś pytania? Naprawdę chcę, żebyś poruszyła kwestię bałwochwalstwa. To jest tutaj najważniejszy klucz.

Tak, Rebeko? Czy mógłbyś po prostu powiedzieć... Te dwa, które są naprawdę widoczne pod względem tych samych tematów i wyrażeń, w pewnym sensie przewijają się przez obie części, obie części i wszystkie trzy części książki. Przede wszystkim to, że Bóg nazywany jest Świętym Izraela. To nigdy się nie zmienia.

W porządku? Zatem albo powiesz, że sam Izajasz używał tego w VIII wieku, albo masz tę anonimową szkołę Izajasza, która po prostu to podchwytuje i lubi to, a później grupa wyroczni z trzech wieków, również mających to samo. To znaczy jest to możliwe, ale przynajmniej ma większy sens. Drugie miejsce to świątynia.

Idea świątyni pojawia się zarówno w pierwszej części, jak i w bardzo wyraźnym fragmencie, który Jezus zacytuje z 56. rozdziału Izajasza, a także w innych. Sara? Czy naród Izraela w dalszym ciągu wpada w zaślonę w kulcie Aszery, czy też znajduje się pod wpływem wielu różnych ludzi? Kiedy mówisz o ludziach? W czasach Izajasza? To wszystko tam jest. Tak, wszystko tam jest.

Jeśli żyje w czasie upadku Królestwa Północnego, czy pamiętasz 2 Król. 17, gdzie wszystko, co możliwe, moglibyście czcić, wydaje się, że czcić? Więc to wszystko jest w tym jednym wielkim, niechlujnym, synkretycznym, brzydkim materiale. Tak.

Przepraszam, Chelsea. Cóż, sugeruję, że spędzili już 70 lat na wygnaniu i wiedzą, że jeśli w ogóle słuchają Tory, powodem ich wygnania jest bałwochwalstwo. To właśnie mówił proroczy głos przez cały czas, w kółko.

To walenie w domu. I co ciekawe, kiedy czytasz Ezdrasza i Nehemiasza, są tam pewne ostrzeżenia, ale nie ma mocnych ostrzeżeń przed bałwochwalstwem. Jeszcze nie.

To się znowu pojawi. Nehemiasz ostrzeże ich przed zawieraniem małżeństw mieszanych, aby nie popadli w te wzorce. Ale nie słychać tego ciągłego bębnienia o bożkach i bałwochwalstwie, które było tak widoczne wcześniej.

Trevora. Zatem twierdzisz po prostu, że dla niego rozsądniejsze będzie potępienie bałwochwalstwa w kontekście VIII wieku. Tak.

Ponieważ prowadzi do wygnania, a nie do powrotu z wygnania. Tak, to ma o wiele większy sens, ponieważ wtedy bałwochwalstwo stanowiło ogromne zagrożenie dla tego, kim byli. I wiecie, Tora mówi, że jeśli nadal będziecie się prostytuować, ziemia was wyrzuci.

Księga Kapłańska mówi o tym konkretnie, tak jak zwymiotowała swoich dawnych mieszkańców. Więc tak, dokładnie tak. Dobry.

Rozumiem? Kontynuujmy trochę. To wypełnia się od miejsca, w którym skończyliśmy. Bóg jest tutaj bardzo jasny, kim jest.

Zajmiemy się tą najwyższą i wyjątkową naturą Boga. I znów moglibyśmy tak wymieniać bez przerwy, przeglądając fragment za fragmentem, ponieważ jest to niezwykle ważna książka. Ale pozwólcie, że przeczytam wam fragment tego potępienia, o którym przed chwilą mówiłem.

Bo widzisz, Izajasz jest tutaj dość sarkastyczny. Nie myśl, że prorocy nie mają własnych ironii i sarkazmu. Nie będę czytać całości, ale oto smaczek.

To jest rozdział 44, zaczynający się od wersetu szóstego. To właśnie mówi Pan. Król i Odkupiciel Izraela, Pan Wszechmogący.

Masz tytuły? To prawdopodobnie dość ważna dyskusja. A teraz zobaczmy. Jestem pierwszy i jestem ostatni.

Oprócz mnie nie ma innego Boga. Kto zatem jest taki jak ja? Niech to ogłosi. Niech się zdeklaruje.

Niech wyłoży przede mną to, co się wydarzyło, odkąd ustanowiłem mój lud, i co jeszcze ma nadejść. Tak, niech przepowie, co nadejdzie. Dostajesz zdjęcie? Pan, przemawiając przez Izajasza, przygotowuje tutaj scenę i mówi, że jeśli ktoś jest naprawdę Bogiem, to może przepowiedzieć przyszłość.

Niech przepowie, co nadejdzie. Nie drż, nie bój się. Czyż nie ogłaszałem tego i nie przepowiadałem tego dawno temu? Jesteście moimi świadkami.

Czy jest jakiś inny Bóg oprócz mnie? Nie, nie ma innej skały. Nie znam nikogo. Teraz kontynuuje swoje sarkastyczne potępienie ludzi, którzy są na tyle głupi, by robić idoli.

Wszyscy, którzy tworzą bożki, są niczym, a to, co cenią, jest bezwartościowe. Ci, którzy się za nimi wypowiadają, są ślepi. Są nieświadomi własnego wstydu.

Kto kształtuje Boga i rzuca bożka, który nie przynosi mu żadnej korzyści? W wersecie 12 kowal bierze narzędzie i wbija je w węgiel. Kształtuje bożka za pomocą młotków. Wykuwa go siłą swego ramienia.

Czy masz tu zdjęcie? Użyj swojej wyobraźni mentalnej nawet o 9:30 rano. Czy wiesz jak wygląda kuźnia? Jest tam gorąco. Doprowadzasz ten metal do punktu, w którym można go młotkować i jest on plastyczny.

Możesz kształtować go tak, jak chcesz. Ten facet ciężko pracuje, jasne? Robi się głodny, traci siły. Nie pije wody, czuje się słabo.

Wszystko po to, żeby zrobić kawałek metalu. Cieśla mierzy linią, obrysowuje markerem, zgrubia dłutami, zaznacza kompasami, kształtuje postać człowieka, człowieka w całej okazałości, aby mógł zamieszkać w świątyni. Ścina cedry i tak dalej, i tak dalej.

Część z nich bierze i sam podgrzewa. Część tego drewna rozpala ogień, piecze chleb, ale też tworzy boga i oddaje mu cześć. Tworzy bożka i kłania się mu. Połowę drewna spala w ogniu. Na nim przygotowuje posiłek. Piecze swoje mięso i zjada do syta.

Ogrzewa się i mówi: ach, jest mi ciepło, widzę ogień. Z reszty robi idola. Kłania się przed nim i oddaje cześć.

Modli się do niego i mówi: ratuj mnie, jesteś moim bogiem. Zaczynasz rozumieć, jakie to głupie? Werset 18: nic nie wiedzą, nic nie rozumieją. Ich oczy są zaklejone, więc nie widzą, a ich umysły są zamknięte, więc nie mogą zrozumieć.

Nikt nie zastanawia się, połowę z tego wykorzystuję na paliwo, a z drugiej robię idola. Oni po prostu to robią, co pokazuje, jak ślepi i głusi są ci ludzie. Zatem w tym fragmencie dzieją się dwie rzeczy.

Jednym z nich jest kontrast pomiędzy Bogiem, który potrafi przepowiedzieć przyszłość, a bożkami, które są do tego wezwane, a nie mogą. I oczywiście jest to sam koniec rozdziału, w którym następnie mówi: Ja, Pan, stworzyłem wszystko, rozciągnąłem niebiosy, udaremnięm znaki fałszywych proroków, który mówi o Jerozolimie, że będzie zamieszкана, która mówi o Cyrusie, że jest moim pasterzem, i powie o Jerozolimie, niech będzie odbudowana. I na tym kończy się całe wyzwanie rzucone idolom.

Rozumiem? W pewnym sensie, kontynuujemy. Nic dziwnego, że Izajasz skupiał się na świętości Boga. Jak go nazywano? Wróć do dwóch lekcji z dzisiaj.

Jak nazywał się Izajasz? Kate, tak, jest w świątyni, prawda? I widzi Boga na swoim tronie, i są tam serafini, i wołają: Święty, Święty, Święty jest Pan Bóg Wszechmogący.

A Izajasz jest taki: jestem człowiekiem zrujnowanym, jestem człowiekiem o nieczystych wargach, co do cholery mam zrobić? Potem przychodzi serafin i dotyka jego warg, po czym otrzymuje polecenie wypowiedziania słowa Bożego. Nic dziwnego, że ma poczucie świętości Boga, którego większość ludzi po prostu nie ma.

Widział Boga w tej świątyni. I pamiętajcie, że sanktuarium powstało specjalnie po to, aby być obecnością Boga pośród nich, świętą obecnością Boga pośród nich. Ale to wyrażenie pojawia się ciągle i wciąż.

Zwykle nie, ale często używane w połączeniu z odkupicielem Izraela. Idą więc razem Święty Izraela, Odkupiciel Izraela. Cóż, to prowadzi nas do następnego punktu, którym jest po prostu to.

Izajasz jest prawdopodobnie tak często cytowany w Nowym Testamencie, ponieważ to Izajasz wśród proroków obejmuje nas ze strony Bożej Izraela. Bóg ludzi daleko poza granicami Izraela. To uniwersalny przekaz.

To dociera do pogan. Poczytajmy chociaż trochę. Rozdział drugi, werset drugi.

Wszyscy będą przesyłać strumieniowo do świątyni. Wszystkie narody przyjdą do świątyni. A potem pomyśl o tym.

I pamiętajcie o temacie naszej świątyni, który trwa aż do rozdziału 56, czyli fragmentu, który załóżę się, że znacie. W wersecie szóstym: cudzoziemców, dobrze, nie Izraelitów, cudzoziemców, którzy związują się z Panem, aby Mu służyć, miłować imię Pana, oddawać mu cześć, wszystkich, którzy przestrzegają szabatu, nie bezczeszcząc go, tych przyprowadzę do mojego świętego góra. Wspaniała obietnica dla ludzi, którzy przynajmniej wtedy byli postrzegani z zewnątrz, z drugiej strony.

Bóg mówi: nie, oni będą częścią tego. Przyprowadzę ich na moją świętą górę; Dam im radość w moim domu modlitwy. Ich całopalenia i ofiary zostaną przyjęte na moim ołtarzu.

Bo mój dom będzie nazwany domem modlitwy dla wszystkich narodów. Gdzie to znowu słyszysz? Kto to mówi? Prawidłowa odpowiedź brzmi? Tak, kiedy? Pamiętacie, jak oczyszczał świątynię? I mówi, że uczyniłeś to miejsce jaskinią zbójców. Ma to być dom modlitwy dla wszystkich narodów.

On układa Jeremiasza siódmego, to oskarżenie o jaskini zbójców, zrobimy to w przyszłym tygodniu. I ta obietnica, że świątynia w czasach Jezusa miała ogromny dziedziniec wokół świątyni, ogromny dziedziniec, dziedziniec pogan, i oni mogli tam przychodzić, prawda? Było więc zaproszenie do ludzi. Izajasz ma przesłanie dotyczące, jak powiedziałem, wyciągania ręki.

A potem mamy trzecią rzecz. Ta trzecia kula faktycznie doprowadzi nas do następnej, jeśli chcesz to tak nazwać. Ale jeśli macie Biblię, przeczytam dla waszych fragmentów rozdział 49, werset szósty, drugą połowę wersetu szóstego, mówiącą o słudze Pańskim, do którego powrócimy tylko chwila i trochę tego ciała.

Ale druga połowa wersetu szóstego mówi: Uczynię cię światłem dla pogan. Kim jest sługa, to zupełnie inna kwestia. Dojdziemy do tego.

Ale uczynię cię światłem dla pogan, abyś niósł moje zbawienie aż po krańce ziemi. Nic dziwnego, że pisarze ewangelii czerpią inspirację z czerpania z przesłania Izajasza. Nic dziwnego, że Jezus tak często nawiązuje do Izajasza.

Moje zbawienie, mówiąc Bóg, aż po krańce ziemi. To prowadzi nas do całej naszej koncepcji sługi. I to jest kolejna kluczowa rzecz, którą chcę, żebyś dostał.

W Księdze Izajasza jest mnóstwo wspaniałej teologii. W porządku? Sługa Pana pojawia się w Izajaszu. Wszyscy, wszyscy, prawdopodobnie dobrze znacie ostatnie zdanie, dotyczące cierpiącego sługi, tego, którego przedstawia Izajasz, prowadzonego na rzeź.

Za chwilę przeczytamy jego fragmenty. Ale zaczynając od rozdziału 42, zmierzamy w tym kierunku. Nie wyskakuje tak po prostu znikąd.

W rzeczywistości cała ta część Księgi Izajasza jest rodzajem cyklu pieśni i nazywa się je pieśniami służby. Pozwólcie, że zanurzę się w kilku miejscach. Zadania służącego, cóż, przeczytałem ci jedno z nich.

Jednym z zadań sługi jest być światłem dla pogan. Ale wiesz, co jeszcze ma do zrobienia? Ma także zapewnić sprawiedliwość narodom, ok? Sprawiedliwość to realny problem. Zatem w rozdziale 42 przejdę do rozdziału 42.

Przeczytaj to. Oto mój sługa, którego widzę, mój wybraniec, w którym mam upodobanie. A tak przy okazji, wszyscy z was, cóż, wszyscy byliście kiedyś w Nowym Testamencie, prawda? Kiedy Jezus się przemienia, głos z nieba mówi: To jest mój sługa, w którym mam upodobanie.

Posłuchaj go. Cytowanie tego fragmentu Izajasza lub nawiązanie do tego fragmentu Izajasza. W każdym razie oto mój służący.

Wyteżę na nim ducha. On przyniesie sprawiedliwość narodom. Sprawiedliwość, sprawiedliwość, sprawiedliwość.

To jedna z rzeczy, którą powinien robić sługa. A on dalej rozwija niektóre z tych kwestii i mówi, że nie ustąpi, dopóki rzeczywiście nie ustanowi sprawiedliwości na ziemi. Ale potem to trwa.

Środek wersetu szóstego. Zamierzam cię zatrzymać. Uczynię cię przymierzem dla narodów i światłem dla pogan, abyś otworzył oczy niewidomym i uwolnił jeńców z więzienia.

Zatem światło również jest tego częścią. Sprawiedliwość i światło. To są zadania sługi i są dość ważne.

Teraz, niestety, sługa, który jest wyznaczony jako Izrael, Izrael jest powołany, aby być sługą. Taka jest ich rola. Ale ponoszą porażkę.

Werset 18 tego samego rozdziału. Słyszę cię, głuchy. Spójrz ślepy i zobacz.

Kto jest ślepy, jeśli nie mój sługa? Ups. Głuchy jak posłaniec, którego wysłałem. Ślepy jak sługa Pana.

Coś tu jest nie tak. Ten sługa, Izrael, nie robi tego, do czego został powołany, ponieważ sługa składa się z omylnych, upadłych, grzesznych i zbuntowanych ludzi, takich jak my, którzy potrzebują odkupienia tak samo jak wszyscy inni. I to jest właśnie ciekawe.

Przejdźmy teraz do rozdziału 49. Tam, gdzie jest napisane, przejdę do wersetu trzeciego. Jesteś moim sługą, Izraelu, w którym objawię swój blask.

Trwa to trochę, ale potem się mówi i oto kluczowa rzecz, którą chcę, żebyście uchwycili, w porządku, zaczynając od wersetu piątego. Teraz Pan mówi: Ten, który ukształtował mnie w łonie matki na swojego sługę – rozumiesz następne zdanie? Słuchaj uważnie.

Budzić się. Ukształtował mnie w łonie matki na swojego sługę, aby sprowadzić Jakuba do siebie i zgromadzić Izraela dla siebie. Ktoś jest teraz wyznaczony na sługę, który ma przywrócić Izrael, który był ślepy i głuchy, jak czytamy w rozdziale 42, wersety 18 i 19.

Zatem sługą będzie teraz mieszkaniec Izraela, prawda? A potem jest napisane: Jestem zaszczycony w oczach Pana. Mój Bóg był moją siłą. Bóg mówi, że to zbyt mała rzecz, abyś był moim sługą, aby przywrócić pokolenia Jakuba.

To jest pierwsza rzecz. Jezus przyszedł pierwszy i co powiedział? Jestem tutaj, aby przywrócić utracone plemiona Izraela. Ale Izajasz już mówi, że to zbyt mała rzecz, aby to zrobić.

Ja też to zrobię, a teraz przeczytam to, co przed chwilą Ci przeczytałem. Uczynię cię światłem dla pogan, abyś niósł moje zbawienie aż po krańce ziemi. Tak mówi Pan, Odkupiciel, Święty Izraela.

Zatem w tych rozdziałach widzimy potrzebę ze strony Izraela, który pierwotnie był sługą. Bóg wybiera, aby zaspokoić tę potrzebę poprzez kogoś, kogo wyznaczy do przywrócenia i zgromadzenia Izraela i Jakuba. A potem oczywiście zabieramy się za cierpiącego sługę i jest to środek, za pomocą którego można to zrobić.

Pod koniec rozdziału 52 mój sługa będzie postępował mądrze. Będzie wywyższony, wywyższony i bardzo wywyższony. A potem, oczywiście, ciąg dalszy w rozdziale 53, z rzeczami, które są nam naprawdę znane, ale prawdopodobnie byłyby wtedy trochę szokujące dla ludzi, ponieważ nie myśleliby o mesjańskiej postaci, która ich uratuje, jako o ratowaniu w ten konkretny sposób.

Wzgardzony i odrzucony, mąż boleści, oswojony z cierpieniem, wziął na siebie nasze słabości, niósł nasze boleści, dotknięty przez Boga, przebity za nasze przestępstwa, zdruzgotany za nasze winy. Spadła na niego kara, która przyniosła nam pokój. W Jego ranach jesteśmy uzdrowieni.

Wszyscy jak owce zbłądziliśmy. Pan zwałił na niego winę nas wszystkich. To jest cierpiący sługa.

Tak to się robi. Wszyscy wiecie, że jeśli dorastaliście w kościele, słyszymy to cały czas. Ale pomyśl, co to oznaczałoby dla publiczności w tym konkretnym czasie.

Tak, Kaylin. Zwykle czytają to jako wciąż odnoszące się do Izraela lub króla Ezechiasza, a to kolejna osoba, o której często się mówi. Walczą z tym.

Naprawdę się z tym zmagają. Tak, Sara. W jaki sposób tożsamości plemienne, 12 plemion, są utrzymywane przy życiu? Dobre pytanie.

Tradycja, fakt, że o tym wiemy. Często mówimy o 10 zaginionych plemionach, a to nie jest takie proste, bo w Królestwie Północnym wciąż mieszkają ludzie z Królestwa Północnego. Nie wszyscy zostali stamtąd wyrwani, a wzmianki pojawiają się nawet po wygnaniu asyryjskim do plemion Asera, Zabulona i Issachara.

Sugerowałbym więc, że to prawdopodobnie po prostu tradycja, i to prawdopodobnie całkiem niezła tradycja. Ci z Was, którzy znają jakiegokolwiek historie o Żydach, którzy w ciągu ostatniego stulecia przybyli do Stanów Zjednoczonych, mają w pewnym sensie dobre wyczucie swojego rodowodu, który sięga bardzo, bardzo daleko wstecz. To całkiem interesujące.

Jeśli są religijni. Wiesz, jeśli nie są, to prawdopodobnie nie robi to dużej różnicy, ale jeśli są religijni. No cóż, musimy kontynuować, bo chcemy porozmawiać.

To prowadzi nas do szybkiego spojrzenia na to, co Izajasz mówi o postaci mesjańskiej. Cierpiący sługa jest tutaj oczywiście najważniejszym obrazem, ale jest kilka innych miejsc, które są równie ważne. Izajasz rzeczywiście używa określenia sługa.

Używa terminu gałąź. Używa określenia potomek Dawida, syn Dawida, a potem także sprawiedliwy król. A oto kluczowe fragmenty. Omówię pierwsze dwa, a potem ostatni, ponieważ ten już zrobiliśmy w sprawie sługi.

Aby zrozumieć pierwsze dwa, musimy – wierzyć lub nie – cofnąć się i sięgnąć do historii. Nie kochasz tego? Izajasz rozdział siódmy. Czy król Achaza jest dobry czy zły? Kciuk w dół, prawda?

Jedną z rzeczy, z którą zмага się Achaz w pewnym momencie swego panowania, jest naprawdę poważne zagrożenie ze strony sojuszu politycznego pomiędzy istniejącym nadal północnym królestwem a Syrią. Czy pamiętasz, jak czytaliśmy 2 Królów 16 i powiedziałem: „Pamiętaj to”? W porządku, oto jesteśmy. Północne królestwo i Syria sprzymierzyły się przeciwko Achazowi.

Taki jest kontekst rozdziału siódmego. Pan mówi do Izajasza: Wyjdiesz i spotkasz Achaza. Rozdział siódmy, werset trzeci.

Ty i twój syn Szeardżaszub spotykacie Achaza, rozmawiacie z nim trochę i zasadniczo mówicie mu, że to się nie stanie. To się nie odbędzie. Wersety siódmy i ósmy.

W ciągu 65 lat Efraim będzie zbyt zdruzgotany, by być ludem. Głową Efraima jest Samaria, głową Samarii jest tylko syn Ramaliasza. Innymi słowy, nie przejmuj się tym tak bardzo.

65 lat, to trochę dużo czasu. Za 65 lat będziecie mieli wtedy 85 lat. Więc, wiesz, może Achaz chce zobaczyć coś więcej tu i teraz.

Izajasz mówi dalej: Jeśli nie wytrwasz mocno w swojej wierze, nie wytrwasz wcale. A potem mówi: Proście Pana o znak. Pamiętasz tę firmę zajmującą się znakami, o której rozmawialiśmy? Kiedy zostało dane proroctwo o dalekim zasięgu, jak na przykład to dotyczące Jozjasza, istniała krótkoterminowa rzecz, którą ludzie mogli zobaczyć tu i teraz, i którzy wiedzieli, że to długoterminowe się spełni.

No to proś Pana o znak. A Achaz mówi: Nie pomyślałbym o tym, nie chcę wystawiać Boga na próbę. Izajasz mówi: Słuchajcie tego, domu Dawida, nie wystawiajcie na próbę cierpliwości Boga.

W wersecie 14 Pan da wam znak, niezależnie od tego, czy będziecie o to prosić, czy nie. Oto znak: Panna pocznie i porodzi syna, i nazwie go imieniem Emmanuel. Czy słyszałeś to już wcześniej? Gdzie to się pojawia? Ewangelia Mateusza, prawda? I wiemy, że imię Emmanuel oznacza „Bóg z nami”.

Ale o co chodzi z tym znakiem? Wydawało mi się, że właśnie powiedziałem, że znak miał być czymś, co da im pewność, że za 65 lat wszystko się spełni. Co się stanie, jeśli to się nie spełni, dopóki Jezus nie narodzi się z Dziewicy Maryi? Do Dziewicy Maryi. Pozwól, że wyjaśnię to w ten sposób, a jeśli chcesz, możemy się o to spierać później.

Myszę, że chodzi o to, że Bóg w swojej absolutnej zdumiewającej suwerenności, gdy natchnił Pismo Święte, wybrał właściwe słowo, aby opisać nie tylko tę sytuację, ale tę, która będzie miała miejsce jakieś 700 lat później, kiedy Jezus zostanie poczęty i narodzony dziewicy. A oto jak sugerowałbym, że to działa. Słowo, które w twoim NIV jest tłumaczone jako dziewica. Jeśli przeczytasz inne tłumaczenie, możesz zobaczyć młodą kobietę i może to oznaczać jedno i drugie.

Nie jest to popularne w Starym Testamencie słowo na określenie dziewicy. To jest betula . Jeśli naprawdę chcesz powiedzieć tylko dziewica.

Alma to słowo, którego tu użyto i może oznaczać jedno i drugie. To znacznie rzadziej używane słowo. Jest odpowiednio dobrany.

Powiedziałbym, że jest znakomicie dobrany, aby uwzględnić tę sytuację i sytuację, która będzie miała miejsce, gdy Jezus zostanie poczęty i narodzony. Żona Izajasza ma już dziecko. Wiemy to.

Nazywa się Szeardżaszub , co, nawiasem mówiąc, oznacza, że resztką powróci. Znowu zachodzi w ciążę. Ma kolejne dziecko.

Zwróć uwagę, co dalej mówi ten fragment. Przed tym chłopcem, jestem w wersecie 16, zanim ten chłopiec nauczy się odrzucić zło i wybrać dobro, ziemia dwóch królów, której się boisz, zostanie spustoszona. Innymi słowy, twoja żona będzie miała syna.

Nadaj mu imię Emmanuel, co oznacza Bóg z nami. A zanim skończy 13, 14 lat, ci królowie, o których się martwisz, odejdą. To jest znak.

Nie podważam w żaden sposób faktu, że ono również, jak powiedziałem, wybiega daleko w przyszłość ku swemu całkowitemu wypełnieniu, ponieważ Mateusz go cytuje i przytacza w tym miejscu greckie tłumaczenie Starego Testamentu, w którym greckie słowo oznacza Dziewica, Partenos . A oto kolejna interesująca rzecz i musimy iść dalej. To nie koniec.

Co mam powiedzieć tam na górze? Zwróć uwagę na ciągłość tego kontekstu do następnego, kiedy będziesz czytać rozdział ósmy: Bóg z nami, Bóg z nami, Emmanuel. Jest taki motyw, który ciągle powraca.

Rozdział ósmy, werset ósmy, twoja ziemia, Emmanuelu, werset 10. Obmyśl swoją strategię, to nie ostoi się na to, że Bóg jest z nami. To jest Emmanuel.

A kiedy czytacie wersety 18 i następne, oto jestem, mówię Izajasz, ja i dzieci, które dał mi Pan, jesteśmy w Izraelu znakami i symbolami od Pana Wszechmogącego, który mieszka na górze Syjon. Dostaniesz zdjęcie? Cała koncepcja Emmanuela przewija się przez cały ten rozdział w odniesieniu do tego dziecka. A tak przy okazji, gdy będziesz kontynuować czytanie rozdziału 10, pojawi się ten temat: resztki powróci, resztki powróci, resztki powróci.

Takie jest tłumaczenie imienia pierwszego dziecka Izajasza, Szeardżaszub. Zatem on mówi, moje dzieci, to są znaki i symbole. Posłuchaj, co się dzieje.

Są one nie tylko znakami i symbolami, jak mówi werset 20, dla prawa i świadectwa, jeśli nie mówią zgodnie z tym słowem, nie ma w nich światła. Światło, światło, światło. Teraz zaczynamy rozdział dziewiąty.

Ludzie chodzący w ciemności, werset drugi, ujrzeni wielkie światło. Zawsze czyta się to w Adwencie, prawda? Nad mieszkańcami krainy cienia śmierci weszło światło. A potem idzie dalej, mówi o spaleniu butów wojowników i zniszczeniu całego sprzętu wojennego.

A potem rodzi się nam dziecko. Dziecko, OK? Syn został nam dany. Rząd będzie na jego barkach.

Będzie go zwać Cudownym Doradcą, Bogiem Mocnym, Ojcem Wiecznym, Księciem Pokoju. To są boskie tytuły. Na początek sugerowałbym, że to dziecko, o którym mowa w rozdziale siódmym, to Emmanuel, jedno z dzieci Izajasza.

Ale patrząc daleko w przyszłość, na dziecko z rozdziału dziewiątego, które jest także Emmanuelem, który będzie miał wszystkie te tytuły bóstwa, dzieckiem, które jest Bogiem. OK, wszystkie motywy łączą się w jedną całość. Aby wszystko zadziało, naprawdę musisz przyrzeć się wszystkim trzem rozdziałom.

Czy to ma sens? Raczej? Cóż, musimy działać dalej. Pokój jest również jego częścią. Rozmawialiśmy o rozdziale 53.

W rozdziale 61 nie powiem wiele na ten temat poza tym, że powiem, że Bóg mówiący mówi: „Duch Pański spoczywa na mnie, abym głosił dobrą nowinę”, „uwolnienie jeńców” itd.”. fragment, który Jezus cytuje, gdy jest w synagodze w Nazarecie, wstaje

i czyta czytanie proroka, rozdział czwarty Łukasza. Przechodziliście przez to na lekcjach Nowego Testamentu. To wszystko, co powiem o Izajaszu, ponieważ nadal musimy zająć się Micheaszem i Joelem.

Więc proszę bardzo. Czego wymaga od ciebie Pan? Jaka jest na to odpowiedź? Słyszę małe kawałki. Zaczniemy od tego, czyńmy sprawiedliwość.

Powinieneś zlitować się nad tym. Powinieneś zapamiętać ten numer. Czyń sprawiedliwość, kochaj miłosierdzie i pokornie chodź ze swoim Bogiem.

Wiedz o tym, tylko dla własnego dobra. Wiesz, tego właśnie wymaga od nas Bóg. Czyńcie sprawiedliwość, kochajcie miłosierdzie i pokornie chodźcie z naszym Bogiem.

Pojawia się w rozdziale szóstym. Pochodzenie Micheasza historycznie pokrywa się z pochodzeniem Izajasza. Jak powiedziałem, Izasz mieszka w Jerozolimie.

Micheasz jest właściwie w nieco bardziej niepewnej sytuacji, ponieważ to w Szeferi ci wrogowie rozpoczynają inwazję na pagórkowaty kraj i ruszają, by zdobyć Jerozolimę. Życie jest tam więc trochę bardziej wątle. Kiedy będziesz czytać Micheasza, zauważysz, że rozdział czwarty brzmi zupełnie jak rozdział drugi Księgi Izajasza.

W tym konkretnym momencie dzielę tę samą wyrocznię. Cóż, oto wiadomości od Micheasza i zamierzam je szybko przejrzeć, ponieważ chcę dostać się do Joela. Jest kilka ważnych rzeczy związanych z Joelem, o których musimy porozmawiać.

Jeśli nie myślisz o niczym innym, wiesz, oto nasz mały test. Jak pamiętamy Micheasza? Och, jak zapamiętam Micheasza pośród tych wszystkich innych pomniejszych proroków? Spójrz na dolną linię. To Micheasz prorokuje, że Mesjasz narodzi się w Betlejem.

Pamiętajcie, kiedy przychodzą mędrcy i próbują dowiedzieć się, dokąd prowadzi ich ta gwiazda. Dotarli na dwór Heroda i Herod zwołał tam wszystkich mędrców. Ludzie znający Torę mówią: „Och, to Betlejem” i cytują piąty rozdział Micheasza, i oczywiście nie idą, co ciekawe, ale Micheasz tak.

Zapamiętaj Micheasza w ten sposób. OK, miejsce narodzin Mesjasza. Betlejem, Efrata, choć jesteście mali wśród rodów judzkich, z was wyjdzie ten, którego wyjścia są od dawnych czasów, od wieków.

A rozdział piąty Micheasza jest kontynuowany nieco później, mówiąc: On będzie naszym pokojem. Mam zamiar napisać fragment, który Paweł zacytuje w drugim rozdziale Listu do Efezjan. Zatem pamiętajcie Micheasza w ten sposób.

Oczywiście te inne rzeczy są równie ważne i są to tematy, które widzimy w całej literaturze proroczej. Bóg przyjdzie z sądem. Grzech ludzki, nasz grzech, grzech ludu Bożego, pamiętajcie, że to właśnie z nim rozmawia Micheasz, zostanie osądzony.

I, wiecie, jest to ta sama tragiczna litania, którą czytamy u wszystkich proroków, ponieważ oni rozmawiają z ludźmi takimi jak my. Hipokryzja, kłamstwa, fałsz, niesprawiedliwość i tak dalej, i tak dalej, i tak dalej. Ale jest też nadzieja.

Czy powinniśmy udać się do Joela? Wiem, że zrobiłem to Micahowi naprawdę szybko. Tak, Kaylin. Tak.

Czy List do Efezjan jest prorocstwem? Tak, to prawda. Czy jest używany? Czy teraz tak o tym myślą? Nie bardzo. Poza stwierdzeniem, że Dawid, ich koncepcja postaci mesjańskiej, niezależnie od tego, kto jest wyznawcą judaizmu, jest dość rozbieżna, nawet w czasach Jezusa, jeśli chodzi o liczbę mesjaszy, których ich zdaniem się spodziewali.

Ale to miał być syn Dawida. To miał być syn Dawida. Zatem Betlejem jest miastem Dawida.

Czy to ma sens? Czy nie ma Żydów oczekujących mesjasza? To zależy od tego, o kim mówisz. Pytanie brzmi, czy Żydzi nadal oczekują mesjasza? Musimy uważać, aby nie myśleć o Żydach jako o monolicie pod względem sposobu myślenia i wiary. Są tak samo podzieleni w judaizmie, jak my w chrześcijaństwie, jeśli chodzi o kwestie doktrynalne i tak dalej.

W Jerozolimie jest obecnie grupa Żydów, którzy planują odbudowę świątyni. Zbierają wszystko, żeby to zrobić i czekają na przyjście mesjasza. Inni powiedzieliby: nie, mesjasz zbuduje świątynię, kiedy przyjdzie.

Można na to spojrzeć także na wiele innych sposobów. Cóż, w historii zdarzali się fałszywi mesjasze. Kiedy spojrzymy na historię judaizmu, szczególnie w Europie, można dostrzec pewne bardzo tragiczne rzeczy w przypadku ludzi podążających za fałszywymi mesjaszami.

Oto krótka uwaga w odpowiedzi na tę kwestię. Co ciekawe, w czasach Jezusa, jak mówi nam Józef Flawiusz, pojawiało się mnóstwo fałszywych mesjaszów, mesjańskich pretendentów. I to nie był wypadek.

Czytali Księgę Daniela. Daniel podaje chronologiczne informacje, które sprawiły, że pomyśleli, że ktoś wtedy musi się pojawić. I oczywiście było.

W tym momencie pojawia się Jezus. Zrobimy to częściej, gdy zrobimy to z Danielem. OK, ponieważ w dziewiątym rozdziale Księgi Daniela mamy kilka bardzo pomocnych sugestii dotyczących chronologii.

I to prawdopodobnie jest jeden z powodów takiego wzrostu liczby ludzi podających się za mesjaszy w pierwszych wiekach naszej ery i naszej ery. Cóż, mam dla was kilka zdjęć, gdy przejdziemy do Joela. Tych z Was, którzy lubią materiały archiwalne, zachęcam do odszukania wydania National Geographic z 1915 roku. Ten magazyn istnieje od dawna.

To świetne rozwiązanie. Ponieważ w tym konkretnym momencie, jeśli nie można tego odczytać od dawna, jest to ktoś, kto przeżył w Jerozolimie plagę szarańczy, sfotografował to całym sprzętem, jaki wtedy miał, i napisał wspaniały artykuł dla National Geographic o tym, jak to było przetrwać w obliczu plagi szarańczy. Nie wiemy jak to jest.

Prawdopodobnie najgorszą rzeczą, jaką możemy sobie wyobrazić, są te małe ćmy, które zjadają twoje drzewa i liście. Ale to nie przypomina tego, co dzieje się w przypadku plagi szarańczy. W każdym razie pozwól, że cię zachęcę.

Niedawny napływ szarańczy do Palestyny porównuje się do starożytnych najazdów opisanych w Biblii. Oto szarańcza. Czyż nie są urocze? OK, kontynuujmy.

Znowu ta osoba fotografuje to wszystko, a tutaj nadchodzi szarańcza porwana przez wiatr. Tutaj są na całym pniu palmy, na którym prawdopodobnie w pewnym momencie były albo banany, albo daktyle, tak. Jak duże są? Tak, tak.

To trochę trudne. Istnieją cztery różne rodzaje szarańczy i istnieją cztery różne hebrajskie słowa określające szarańczę, które pojawiają się właśnie w Księdze Joela. Idźmy dalej.

Rozdział pierwszy, werset siódmy mówi o spustoszeniu moich winorośli i zniszczeniu moich drzew figowych. Oto jedno drzewo, a tu po uderzeniu szarańczy. A pomiędzy nimi nie było zbyt długo, prawda? Są tam, na ścianie domu.

Pyszny. Wszędzie wspinaczka. I nie mam zdjęcia tej następnej rzeczy, którą wam opowiem, ale opisuje też, jak to było z kobietami, które wtedy, jak zapewne wiecie, nosiły długie suknie, a pod nimi mnóstwo haseł, Prawidłowy? Tak trzeba było się ubierać nawet w Jerozolimie w latach 1915. i 20. XX wieku.

I opowiada o tym, jak te biedne kobiety miały na sobie wszystko, co miały na sobie, zakażone szarańczę. Setki z nich wytrząsnąłbyś z tego, co miałeś na sobie, zdejmując je w nocy. Dobre rzeczy.

Teraz pokażę wam to, żebyście mogli poczuć plagę szarańczy. Widzimy te słowa i nie myślimy zbyt o tym, co one naprawdę oznaczały. Był to straszny czas dla ludzi, ponieważ był to rzeczywiście symbol sądu Bożego.

Teraz chcę poruszyć trzy kwestie. Piszac Joel, nie ma on na myśli tylko literalnej plagi szarańczy, która jest już wystarczająco groźna, ponieważ zniszczy zboże, młode wino i oliwę, czyli trzy kluczowe plony na tej ziemi i świadczą o Bożych błogosławieństwach. Ale porówna to również do inwazji armii.

Szarańcza nie będzie tylko dosłowną szarańczą, ale będzie symbolizować najeżdżącą armię. A wszystko to razem jest symbolem dnia Pańskiego. Mówiliśmy o dniu Pańskim w piątym rozdziale Księgi Amosa.

Joel wspomina także dzień Pański i ten dzień Pański jest dniem rozliczenia. W świetle tego w rozdziale drugim ludzie są wezwani do pokuty, zwrócenia się do Pana, rozdierania serc, a nie szat – mówi. Innymi słowy, nie róbcie po prostu tej symbolicznej rzeczy: rozdierajcie swoje szaty, rozdierajcie serca, rozdierajcie serca, pokutujcie, rozdział drugi, werset 13.

Ale potem robi coś innego, bardzo interesującego i tutaj wylądujemy. I znowu muszę znaleźć tę rzecz. U Joela, rozdział drugi, werset 28.

Potem wyleję mego ducha na wszystkich ludzi, a wasi synowie i wasze córki będą prorokować. Wasi synowie i wasze córki będą prorokować. Wasi starcy będą mieli sny, wasi młodzi ludzie będą mieli wizje.

W owych dniach wyleję ducha mego nawet na moje sługi, mężczyzn i kobiety. Ukazujcie cuda na niebie i na ziemi, krew i ogień, kłęby dymu i tak dalej. Werset 32: Każdy, kto będzie wzywał imienia Pańskiego, będzie zbawiony, gdyż na górze Syjon i w Jerozolimie nastąpi wybawienie.

Jak już wspomniałem, Peter to cytuję. A co dzieje się w drugim rozdziale Dziejów Apostolskich? Co dzieje się w drugim rozdziale Dziejów Apostolskich? Zgadza się, macie tu wszystkich ludzi, którzy się tam zgromadzili i wiemy, że zebrali się z odległych zakątków wschodniego imperium rzymskiego, w rzeczywistości aż do Rzymu i dalej, do wschodnich części czyli Persja i tak dalej. Oni wszyscy tam są.

Dlaczego oni tam są? Dlaczego ci wszyscy ludzie z zagranicy siedzą w Jerozolimie podczas tego konkretnego wydarzenia? Co to jest Pięćdziesiątnica? To święto żydowskie, prawda? Święto Tygodni, po to tu są. To Święto Tygodni. To jedno z trzech świąt pielgrzymich.

Wszyscy Żydzi mają przyjechać. Dlatego wszyscy ci ludzie tam są. I w tym kontekście mamy do czynienia z przyjściem Ducha Świętego zstępującego na apostołów, którzy

następnie mówią wystarczającą liczbą języków, a synowie i córki prorokują, i dlatego przestanie dotrzeć do wszystkich tych ludzi w ich własnym języku.

Piotr cytuje ten fragment. Wszyscy, którzy wzywają imienia Pana, zostaną zbawieni. To jest puenta.

Zauważcie, że pomiędzy, wiecie, prorokowaniem, snami i wizjami, a wszyscy, którzy wzywają imienia Pana, zostaną zbawieni, są pewne inne rzeczy, które nie wydarzą się, dopóki Jezus nie przyjdzie ponownie. Te znaki astronomiczne, które są związane z jego powtórным przyjściem. Zatem to, co potem następuje, jest całe, długie i obejmuje tak naprawdę całość tego, co można by nazwać wiekiem kościoła.

OK, musimy przestać. Znów możesz zacząć egzamin już o 8:45. Ucz się ciężko.